

Keresztút
Sík Sándor verse

I. állomás: Pilátus halálra ítéli Jézust

"... Mikor Pilátus eltörte a pálcát,
Mi tartottuk a mosakodó tálcát,
Hogy mossa kezét meggyalázott székén:
Mi ordítottuk rekedtre a gégénk:
Feszítsd meg őt! ...
Emberek vagyunk; bűnösök vagyunk ...
Te, ki az ítélni ítélsz,
De bűne bánójával könnyezel,
Halld elfutó szavam:
Csak egyedül ne, csak a Bárány
Nyomán indulhassak oda,
Hol elejétől fogva vár rám
Keresztemmel a Golgota!

II. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet

Megroncsolt testtel, homloka tövisben,
Indul az útnak az elítélt Isten,
Vállán a kereszttel.
... én kezdettől rámszabott keresztem!
Elfogadom Uram, de hogy szeressem?
... Uram Jézus, Te adj erőt,
Vagy elbukom az első durva szónál.
De hiszen minden stációnál
Te jársz, Uram, szolgád előtt!

III. állomás: Jézus először esik el

Terhe alatt a szörnyű fának,
Terhe alatt a tenger bűnnek, ...
Terhe alatt a világ elejétől
Világ végeztéig minden rossznak:

Az Úr leroskad. ...
Vérünk és húsunk, emberfia, testvér!
Verejtékünk hordod és vérhullásunk:
Az én bűneim ülnek a kereszten:
Esnek kell Uram, mivel én elestem. ...
Akard, hogy úgy akarjam,
És megöleljem én is a zuhanó keresztet
Mondván: Míg meg nem áldasz, nem eresztelek!

IV. állomás: Jézus édesanyjával találkozik

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.
Véres rózsák verték ki a testét,
Megy a Jézus, viszi a keresztjét.
Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.
Szeges szíjak a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.
Szeges szíjak csontig elevenbe.
Jön az úton Szűzmária szembe.
A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét tűre pokolnak.
Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi Anyánk is!

V. állomás: Cirenei Simon segít Jézusnak

Cirenéből jött, messze földről, ...
Éppen hogy elfogyott a munka kezéről....
És most megragadják s borzadó vállára,
Melyen még az egész nap terhe ott reszket,

Ráakadják a térdet csuklató keresztet. ...
Miféle menet ez? ...
Ki ez a férfiú? Simon odafordul.
Épen most rángatják újra fel a porból.
Feláll, - egy pillanat, csak egy, a szemébe,
Jézus Simonéba, Simon az övébe:
Veti neki vállát máris a nagy fának,
Megyen a Jézussal, föl a Golgotának.

VI. állomás: Veronika kendőt nyújt

Ó Istenarc, kegyetlen
Kínzástól éktelen!
Ó Irgalom, egyetlen!
Ó Jóság, végtelen!
Méltó ki lenne Hozzád?
Egy gyenge nő:
Letörli véres orcád
A keszkenő. ...
Ó lelkem, durva kendő,
Mocsoktól keserű:
Nézd, mennyi vár esendő
Arc, amit letörülj: ...
Vert arcok, s valamennyi
A Krisztusé.

VII. állomás: Jézus másodszor esik el

Imhol másodszor roskadsz el alatta. ...
Ó, Uram, én éppen csak abban az egyben hasonlítok Hozzád:
Hogy el tudok esni, hogy újra csak el tudok esni, ...
... Másodszor elesett Krisztus,
Akit ostorral ráncigál talpra a

gyűlölet ökle, könyörgők Hozzád
Állíts föl engem! Másodszor is
Állíts föl engem!

VIII. állomás: Jézus találkozik a síró asszonyokkal

Jeruzsálem leányai,
Mind, ti keserves Máriák,
Ne sirassátok az Ember Fit:
Timagatokon sírjatok,
S fiaitokat sirassátok el, ...
A boldogtalan bűnösökre öntsétek
Könnyeitek árját, rájuk ontsátok könnyel
Ölelkező szálmalmatok,
Akik nem tudják, hogy mit cselekszenek.

IX. állomás: Jézus harmadszor esik el

Félig halálra váltan, már-már a Golgotán, ...
Harmadszor is leroskad a Keresztviselő.
Mi elesett apák, megesett fiai,
Honnan vegyünk erőt,
Hogy szólítani merjük a Keresztviselőt?
Nézz rám és nyújtsd kezed,
Hogy el ne bukjam én
Legalább ott, a végső, halálos Hegy tövén!"

X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Letépték anyja-szőtt mezét.
Leszaggatták varratlan köntösét,
S most itt áll, ország és világ előtt,
A zokogók és röhögők előtt,
Az Ember Fia, meztelen. ...
Hát én Uram? Mi lesz velem,
Ha eljön egyszer ama nap,
Mikor lábunkhoz omlanak
Az emberszötte fátyolok, ...
S úgy csupaszon bámul reám
Az emberiség ...
S meglátják, hogy ki vagyok!
Ki is vagyok, én Istenem?
"Vetkezd le éned, s megtudod!
Ó meztelen Krisztus a hegytetőn,
Légy irgalmas vetkeztetőm!"

XI. állomás: Jézust a keresztre szegezik

Áll a kereszt az ég alatt, a föld felett.
Tajtékot ver lába körül a gyűlölet.
... Ember Fia, egyedül vagy a puszta végtelenben!
Egyedül lenni: emberek között,
Egyedül lenni: az Isten előtt ...
Egyedül lenni, önmagának is csak undora,
Hát ezt is megtapasztalod,
Ember Fia!
Akkor tudod meg, hogy mi a kereszt és ki az Úr, a nagy Kereszten, ha mellette függsz
áldozatul.
Az áldozatban ott megoldatik minden titok:
Ott, akkor Isten, a nagy Hallgató,
Felelni fog.
Ott akkor: "Istenem, én Istenem!" kiálthatom.

XII. állomás: Jézus meghal a kereszten

Felkiáltottál: Beteljesedett. És lehajtottad fejedet.
Igen, Uram, közel a nap,
Talán az óra, tán a pillanat,
Amikor félrebillen a fejem,
Amikor én is beteljesedem.
És elkezdődik egy új csepp öröklét?
Bűn és erény, igazság, tévedés, ...
Kell valamennyi és minden kevés,
Csak a minden, a beteljesedés.
Lehajtott fejű Krisztus a kereszten: ...
Csak Tebenned a beteljesedés!

XIII. állomás: Jézus testét leveszik a keresztről

Drágalátos szent testét
A keresztről levették.
Szegény Jézus megpihen
Szűz Mária öliben.
Szűz Mária siratja:
... most itt vagy az ölemben,
Meggyalázva, összetörten.
Már el nem vesz tőlem senki.
Hát így kellett ennek lenni? ...
Legyen, amint meg van írva:
Elengedlek már a sírba. ...
Veled voltam a kereszten,
Hulló véreddel véreztem.
Végig, mindig veled voltam,
Veled vagyok most is, holtan. ...
Harmad hajnal mikor éled,
Én is veled visszatérek.
Mert örömben, fájdalomban
Nem élek én csak fiamban,
Nincsen, ami elszakasszon:

Én vagyok a Boldogasszony.

XIV. állomás: Jézus testét sírba helyezik

Állok a legutolsó stációnál,
Várom a beteljesedést.
És szembejön a Gyászmenet,
A Krisztus-temetés. ...
Mintha fölkelne az emberiség,
Temetni a Krisztust.
Ott van a menetben mind, aki él,
Jók és gonoszak, hitetlenek, hívők.
Mind ott vagyunk, ...S mindenfelől,
Ömlik az emberiség: temetni a Krisztust.
És minden nyelven a megváltott
... emberiségnek, egy láthatatlan pálca üzemére
Zuhog az egyetemes ének:
"Temessük el, temessük el!"
Valahol
A kristálytenger fölött,
A Szék előtt
Feszült inakkal áll az Angyal.
Áll, vár és alig-alig győzi kívánni
A Harmadnap hajnallatát, ...
És lendül a szárny,
És lebben a kő,
És elhangzik a mindenségben:
"Békesség nektek, én vagyok!"

